

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΒΙΒΛΙΩΝ

Η εν λόγω στήλη στόχο έχει την παρουσίαση τόσο νέων όσο και παλαιότερων σημαντικών θεωρητικών και ιστορικών εκδόσεων για το θέατρο, όπως επίσης και την παρουσίαση λευκωμάτων, μονογραφιών ή/και αφιερωμάτων. Οι παρουσιάσεις αυτές αποβλέπουν αφενός στη δημιουργία ενός επιστημονικού και καλλιτεχνικού διαλόγου και προβληματισμού με τον επαγγελματία του θεάτρου, τον θεατρολόγο, τον θεατή και την κοινωνία και αφετέρου στη γνωριμία και τη συνεχή ολόπλευρη ενημέρωση – από την πλευρά των εκδόσεων – της επιστήμης και της τέχνης του θεάτρου σε εθνικό και διεθνές επίπεδο.

Outreach Project – Δύο εκδόσεις, πέντε έργα:
Ειρήνη Δερμιτζάκη - *Trans-port*,
Νίκος Ξένιος – *Το δεντρόσπιτο*,
Βίκυ Εδιάρου – *Όταν ο κήπος μας ακούει*,
Γιάννης Πανουτσόπουλος – *Ζωή χωρίς Κυριακή*,
Ευαγγελία Γατσωτή – *Ο Γιάννης το βούδι*

Αικατερίνη Μιχ. Θεοδωράτου

Περίληψη: Το Outreach Project, ένα πρωτότυπο πρόγραμμα δημιουργικής θεατρικής γραφής, βασίζεται στην πραγματικότητα σε μία πανάρχαια ιδέα: εκείνη του *mentoring*. Ο ομηρικός Μέντορας, σύμβουλος του Τηλέμαχου, χάρισε το όνομα και την ιδιότητά του σε κάθε εποπτευόμενη-καθοδηγούμενη δράση, στο «μοίρασμα» εμπειρίας, σε όποιο πεδίο δημιουργίας. Το συγκεκριμένο project, «διασταυρώνει» καταξιωμένες/ους συγγραφείς με νεώτερους/ες, που προσέρχονται με μία αρχική ιδέα σε πρωτόλεια μορφή. Η ιδέα διαπλάθεται σε έργο υπό την εποπτεία του/της εμπειρότερου/ης, το οποίο στη συνέχεια εκδίδεται. Η ομάδα του Outreach δραστηριοποιείται από το 2019, το project αριθμεί ήδη τρία χρόνια και τέσσερις εκδόσεις, δύο από τις οποίες θα παρουσιαστούν στο παρόν άρθρο.

Λέξεις-κλειδιά: *Outreach Project, Δημιουργική γραφή, Από-την-ιδέα-στην-εφαρμογή, Από-το-περιεχόμενο-στη-μορφή.*

*Κανένας δε μπορεί να σας συμβουλέψει ή να σας βοηθήσει, κανένας.
Ένας μονάχα δρόμος υπάρχει: βυθιστείτε μέσα στον εαυτό σας,
αναζητήστε την αιτία που σας αναγκάζει να γράφετε, δοκιμάστε
αν οι ρίζες της φυτρώνουν απ' τις πιο βαθιές γωνιές της καρδιάς σας.
Εξομολογηθείτε στον εαυτό σας: θα πεθαίνατε τάχα,
αν σας απαγόρευαν να γράφετε; Τούτο, πρώτ' απ' όλα:
αναρωτηθείτε, την πιο σιγηλή ώρα της νύχτας σας:
Πρέπει να γράφω; Σκαλίστε βαθιά μέσα σας, να βρείτε την απόκριση.
Rainer Maria Rilke, Γράμματα σ' ένα νέο ποιητή, μτφρ. Μάριος Πλωρίτης*

Στο στερεότυπο του «μοναχικού συγγραφέα» που, περικλειστος στον νοητό του πύργο δημιουργεί απερίσπαστος με ένα είδος θείας επιφοίτησης έργα αυτοφυή, η πραγματικότητα αντιπαράθετει έναν άλλο κανόνα, εκείνον του συγγραφέα-δημιουργού που, με οξυμένο αισθητήριο και τεταμένες τις αισθήσεις, ζει, ερμηνεύει και μεταστοιχειώνει τον γύρω του κόσμο σε λόγο, μαθητεύοντας ταυτόχρονα σε αυτόν. Πέρα από την εμπειρική μαθητεία που μετασηματίζει το βίωμα σε γραφή, υπάρχει και η οργανωμένη σπουδή της συγγραφής που, σε πείσμα της μεταφυσικής σχεδόν αντίληψης περί έμπνευσης και φυσικού τάλαντου ως «θείου δώρου», κερδίζει σταθερά έδαφος εδώ και πολλά χρόνια. Βέβαια, το αν η δημιουργική γραφή είναι διδακτική ή έμφυτη είναι ερώτημα σχεδόν τόσο παλιό όσο και το περίφημο πλατωνικό ερώτημα αν η αρετή είναι διδακτική ή έμφυτη (Πλάτων, 2009, 84-85), αλλά έχει απαντηθεί ήδη από τον Αριστοτέλη, ο οποίος, γράφοντας περί *Ποιητικής*, ουσιαστικά εισήγαγε το πρώτο οργανωμένο σεμινάριο-εγχειρίδιο ποιητικής/θεατρικής δημιουργίας στην Ιστορία.

Στη σύγχρονη πραγματικότητα, η ζήτηση και ως εκ τούτου η προσφορά της συστηματικής διδασκαλίας δημιουργικής γραφής έχει εκτοξευθεί παγκοσμίως, τις τελευταίες τουλάχιστον τρεις δεκαετίες (Gilbert, 2020). Στην Ελλάδα προσφέρεται σε πανεπιστημιακό επίπεδο, προπτυχιακό, μεταπτυχιακό, σε σεμινάρια ή και σε πλήρεις κύκλους σπουδών.¹ Μέσα σε όλη αυτή την πληθώρα προσφοράς, το *Outreach project* κομίζει μία καινοτόμα -και μαζί πανάρχαια- προσέγγιση στη σπουδή της γραφής, εκείνη του mentoring. Ξεκίνησε το 2021 από τον πολιτιστικό φορέα «Συνέργειες πολιτισμού», με εισηγητή και ιθύνοντα νου τον σκηνοθέτη και έμπειρο στον χώρο των media Κώστα Θεωνά, ο οποίος δραστηριοποιείται επί σειρά ετών στην πολιτιστική διαχείριση, τόσο στην Ελλάδα όσο και στον Καναδά. (Κοβάνη, 2023) Η ιδέα είναι μία ανοιχτή πρόσκληση (*outreach*) σε νέους-ες δραματουργούς να κομίσουν ένα προσχέδιο-περίληψη πρωτότυπου θεατρικού έργου και την εναρκτήρια σκηνή του ως δείγμα γραφής. Οι επικρατέστερες προτάσεις (6 ως 10) θα συστήσουν ισάριθμα εξατομικευμένα «εργαστήρια» γραφής υπό την καθοδήγηση δόκιμων συγγραφέων που συμμετέχουν στο project, στα οποία τα αρχικά προσχέδια θα διαμορφωθούν σε ολοκληρωμένα θεατρικά έργα, που θα παρουσιαστούν σε αναλόγια. Στη συνέχεια, δύο ως τέσσερα από αυτά θα επιλεγούν για έκδοση και θα παρασταθούν σε θεατροποιημένη μορφή σκηνοθετημένων αναλογίων (Συνέργειες πολιτισμού, χ.χ.). Το θεματικό ζητούμενο σε αυτά τα έργα είναι η διερεύνηση των ετεροτήτων και η συμπερίληψή τους, ως κοινωνική αξία και διαχρονική πολιτισμική πρόκληση (Συνέργειες πολιτισμού, χ.χ.). Ο

¹ Βλ. βιβλιογραφία, ενδεικτικά Πανεπιστήμιο Δυτ. Μακεδονίας, Ε.Α.Π. καθώς και το ΦΕΚ ίδρυσης ΠΜΣ δημιουργικής γραφής UOM

κοινός αυτός θεματικός άξονας είναι η προστιθέμενη αξία του project, καθώς συνδέει τα προϊόντα έργα τόσο μεταξύ τους, όσο και με τον σύγχρονο κόσμο και τις προκλήσεις του.

Τα βιβλία και τα έργα

Μέχρι στιγμής έχουν ολοκληρωθεί τρία projects (2021-23), από τα οποία έχουν προκύψει συνολικά 24 θεατρικά έργα και 4 εκδόσεις από τον συνεργαζόμενο Οίκο Άπαρσις, δύο ατομικές (2022) και δύο συλλογικές (2023, 2024). Το παρόν άρθρο θα εστιάσει στις δύο: το *Trans-port* της Ειρήνης Δερμιτζάκη (2022-μέντορας η Νίνα Ράπη) και το συλλογικό *Outreach project 3* (2024) που περιλαμβάνει τα έργα *Το δεντρόσπιτο* του Νίκου Ξένιου, *Όταν ο κήπος μας ακούει* της Βίκυς Εδιάρογλου (μέντορας: Τηλέμαχος Τσαρδάκας), *Ζωή χωρίς Κυριακή* του Γιάννη Πανουτσόπουλου και *Ο Γιάννης το βούδι* της Ευαγγελίας Γατσωτή (μέντορας: Βασίλης Κατσικονούρης). Και τα πέντε έργα κινούνται στον φαινομενικά ομαλό -στην πραγματικότητα ολισθηρό- δρόμο του ρεαλισμού: ομαλός γιατί αντλεί και εμπνέεται από την πραγματικότητα (αυτό άλλωστε είναι και το στοίχημα του project), ολισθηρός γιατί απαιτεί δραματική οικονομία, σφιχτή «ύφανση» της πλοκής και αφαίρεση του περιττού, αληθοφάνεια, μία στιβαρή και ενδιαφέρουσα σύλληψη και αποφυγή του διδακτισμού, στον οποίο το ρεαλιστικό θέατρο είναι ευεπίφορο, πολλώ μάλλον όταν καλείται να υπηρετήσει μία συγκεκριμένη κοινωνική θεματική. Κι όμως, στην προκειμένη περίπτωση, παρότι τα έργα (οφείλουν να) προσαρτώνται στον κοινό άξονα της αποδοχής της ετερότητας, θίγοντας το μείζον ζήτημα του αποκλεισμού των «διαφορετικών», και παρότι το ζήτημα έχει φωτιστεί σε άπειρες εκδοχές και από ποικίλες καλλιτεχνικές οπτικές, η προσέγγιση κάθε έργου είναι πρωτότυπη και ενδιαφέρουσα, καταδεικνύοντας ότι κανένα «θέμα» δεν εξαντλείται, αν προσπελάζεται ευθύβολα και με αλήθεια. Επιπλέον, είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι σε καμία περίπτωση, παρά τη θεματική και ειδολογική ενότητα των έργων, δεν διαφαίνεται ενιαία γραμμή στυλ και περιεχομένου και προπάντων δεν θυμίζουν τη γραφή, το ύφος και την αισθητική έργων των μεντόρων.

Το Trans-port

Το έργο της -και σεναριογράφου με κινηματογραφικές σπουδές- Ειρ.Δερμιτζάκη, παρότι μοιράζεται τον φιλοσοφικό στοχασμό και κάποια μοτίβα που διατρέχουν το θέατρο της μέντορά της, όπως το σκοτεινό, απρόβλεπτο και απειλητικό πρόσωπο της Εξουσίας, τη χειραγώγηση της σεξουαλικότητας, τον καταπιεσμένο ομο-ερωτισμό, την έννοια του Ξένου και αποσυνάγωγου, το βαθύ και πανανθρώπινο αίτημα για αγάπη και αποδοχή, στυλιστικά ωστόσο δεν παραπέμπει καθόλου στα επισφαλή, στα όρια μεταξύ ρεαλισμού και δυστοπίας θεατρικά τοπία που φιλοτεχνεί η Ράπη. Η Δερμιτζάκη, με την προσωπική της τεχνοτροπία, με στρωτή, γραμμική αφήγηση και την τεχνική ενός λαγαρού ρεαλισμού δημιούργησε ένα ιδιάζον “road-play”, ένα “έργο δρόμου” και μαζί ενηλικίωσης· μιας ενηλικίωσης που επιφυλάσσει και στα δύο πειστικά και αναγνωρίσιμα *dramatis personae*, τα οποία, στο τέλος του «δρόμου», στο πέρας του ταξιδιού θα έχουν «μεγαλώσει», έχοντας διαγράψει και μία εσωτερική διαδρομή, ίσως μακρύτερη και πιο δύσβατη από εκείνη Αθήνας-Στοκχόλμης. Η συγγραφέας κατορθώνει έντεχνα να εισαγάγει σε ένα έργο μόλις δύο προσώπων ζητήματα όπως οι έμφυλες ταυτότητες, ο φυλετικός και εθνικός ρατσισμός, η μετανάστευση, οι ταξικές διαφορές και παράλληλα να αποφύγει το προφανές δίπολο θύτη-θύματος, πλάθοντας δύο αληθινούς και οικείους ανθρώπους με τις αντιφάσεις τους, τις καλές και κακές στιγμές τους και τις εκλάμπεις ανθρωπισμού και κυρίως επίγνωσης, ακόμα

και σε αυτόν που τυπικά «έχει την εξουσία», και εν τέλει να παραδώσει ένα βαθιά ουμανιστικό κείμενο-ελεγεία στην ανθρώπινη ματαίωση.

Outreach project 3

Τα τέσσερα έργα του 2024 είναι αντίστοιχα *sui generis* και φέρουν το ιδιαίτερο υφολογικό ίχνος των δημιουργών τους. Ο δόκιμος ήδη πεζογράφος και κριτικός Ν.Ξένιος, στην πρώτη του δραματουργική απόπειρα με *Το δεντρόσπιτο* υπό την εποπτεία του Τ.Τσαρδάκα συνθέτει με έξοχο σκηνικό σασπένς ένα μικρό θεατρικό θρίλερ: μία συνθήκη ασαφής, η οποία εκδιπλώνεται έντεχνα και διασαφείται σκηνή προς σκηνή μέσα από τα αποσπασματικά, ενοχικά και ένοχα, αφηγήματα των προσώπων· weird ατμόσφαιρα, διάλογος ασθματικός, ελλειπτικός, που περισσότερα συγκαλύπτει παρά φανερώνει· ένα θύμα σκηνικά απόν, του οποίου ωστόσο η κειμενική παρουσία στοιχειώνει το έργο, ενώ η φυσική και ηθική του εξόντωση αναψηλαφείται μέσα από αφηγηματικά θραύσματα· ένας θύτης-αποδιοπομπαίος τράγος, που στην πραγματικότητα φέρει την ενοχή ενός ολόκληρου κοινωνικού πλέγματος, και τέσσερα ακόμα πρόσωπα, των οποίων η ένοχη σιωπή, η δειλία και ο φόβος ανάληψης ευθύνης τους προσάπτουν τον βαρύ κλήρο της ηθικής αυτουργίας. Τυπικά διατηρείται μία ενότητα χρόνου, που εσωτερικά ανατρέπεται με συνεχή, επίμονα φλας-μπακ, φέρνοντάς μας βαθμιαία αντιμέτωπους με ένα βαθύ τραύμα και ένα «κρίμα» που ως το φινάλε φαίνεται ότι βαρύνει όλους. Το έργο συνδέει έξοχα το ζητούμενο της ερωτικής αυτοδιάθεσης ως αυτονόητο δικαίωμα με το κλειστό, κανιβαλικό κύκλωμα της «αγίας ελληνικής οικογένειας» και ευρύτερα της ομοφοβικής ελληνικής επαρχίας και τους πρωτόγονους νόμους «τιμής» που την διέπουν, αναδεικνύοντας ταυτόχρονα τη σιωπή της κοινότητας ως συνένοχη, που οπλίζει το χέρι των φυσικών αυτουργών και μοιράζεται την ευθύνη σε ένα εν τέλει συλλογικό έγκλημα.

Το *Όταν ο κήπος μας ακούει* της -και ηθοποιού- Β.Εδιάρογλου εισάγει πολλαπλά ζητήματα αποδοχής και συμπερίληψης -την ενστικτώδη καχυποψία απέναντι στον Ξένο, την επαπειλούμενη περιθωριοποίηση του ομο-ερωτισμού που απολήγει στο “closeting”, την ενοχή και τα ψέματα, την αποτυχία ενσωμάτωσης και επαγγελματικής προόδου των οικονομικών μεταναστών- σε μία ελληνική «αυλή»-κήπο στον ακάλυπτο μιας πολυκατοικίας. Μία ενδιαφέρουσα αναφορά-φόρος τιμής στην *Αυλή των θαυμάτων* με σύγχρονο προβληματισμό, που κλείνει με μία αισιόδοξη ανάσα «κοινότητας» λίγο πριν την οριστική ματαίωση των προσώπων.

Με τον διφορούμενο, αδιόρατα ειρωνικό τίτλο *Ζωή χωρίς Κυριακή*, ο Γ.Πανουτσόπουλος δοκιμάζεται και στη θεατρική γραφή -έχει ήδη εκδώσει δύο συλλογές διηγημάτων- υπό την εποπτεία του Β.Κατσικονούρη. Πρόκειται για το μοναδικό από τα πέντε υπό παρουσίαση έργα που διατρέχεται από χιούμορ, ανάλαφρο όσο και γλυκόπικρο. Από μία νεανική, παρεϊστική slice-of-life και ένα ερωτικό γαϊτανάκι που θα μπορούσε να παραπέμπει στη σαιξπηρική *Δωδέκατη νύχτα*, περνούν διακριτικά τα σοβαρά προαπαιτούμενα του project ως παράπλευροι άξονες: οι έμφυλες ταυτότητες, ο ομο-ερωτισμός που αποκρύπτεται ενοχικά ακόμα και σε μία παρέα νεαρών, υποτίθεται χειραφετημένων ανθρώπων, η αυξημένη καχυποψία που μοιραία έχει καλλιεργηθεί από την έξαρση της έμφυλης βίας. Το «σοβαρό» διαπερνά το ανάλαφρο σαν βίαιες ριπές πραγματικότητας, χωρίς να το βαραίνει, ο διάλογος είναι αληθοφανής και καίριος, ενώ τα ψήγματα σουρεαλισμού που τον διανθίζουν, εκτρέπουν το έργο από τον γραμμικό ρεαλισμό στην εύφορη περιοχή μιας παιδικής α-χρονίας. Ως τελική επίγευση μένει μία ακόμα μικρή-μεγάλη ματαίωση, το ανέφικτο του έρωτα, ο μόχθος και η σκοτοδίνη των σχέσεων.

Τέλος, με τον *Γιάννη το βούδι*, τίτλος-φόρος-τιμής (ή φόρος αίματος) στην ντοπιολαλιά της Νάξου, ιδιαίτερης πατρίδας της συγγραφέα, κλείνει η τετραλογία του *Outreach* 3. Η Ε.Γατσωτή, δόκιμη δραματουργός, παρά το νεαρό της ηλικίας της, με δύο παιγμένα έργα στο ενεργητικό της, θεατρικές σπουδές και σπουδές γραφής, μας παραδίδει ένα αριστουργηματικό δείγμα docu-drama, μία περίπτωση όπου η άγρια πραγματικότητα υπερβαίνει τη δραματική fiction, μία τρομακτική ιστορία εκκωφαντικής σιωπής έξι δεκαετιών, όπου η ομερτά της «αγνής ελληνικής κοινότητας» έπνιξε τις λέξεις, κλείδωσε τη μνήμη και σκούπισε το αίμα. Από τυχαία αφήγηση της γιαγιάς της και από «μισόλογα» και αποσπασματικές εκμυστηρεύσεις των γηραιότερων της κοινότητας, άρχισε να ξετυλίγεται ένα κουβάρι που, μέσα από την καταγραφή και ηχογράφηση των μαρτυριών, οδήγησε στο *συμβάν*, αυτό που κάποιοι ήθελαν να ξεχάσουν, άλλοι να κρύψουν και όλοι να αποσιωπήσουν. Ο Γιάννης είναι ένα 16χρονο, ομοφυλόφιλο αγόρι που δεν υπήρξε ποτέ. Η σεξουαλικότητά του, στίγμα και ντροπή για την «ευπόληπτη» οικογένειά του, δεν ήταν ανεκτή στα ήθη της τοπικής κοινωνίας. Οπότε, τη χρονιά που σε άλλα σημεία του πλανήτη ξημέρωνε η κοσμογονία της σεξουαλικής απελευθέρωσης, το 1961, ο Γιάννης εξαναγκάστηκε σε αυτοκτονία, θάφτηκε χωρίς κηδεία σαν σκουπίδι και το όνομά του διαγράφηκε από το τοπικό ληξιαρχείο. Αυτήν την ανατριχιαστική ιστορία ομαδικής δολοφονίας που ενταφιάστηκε μαζί με το σώμα του Γιάννη ανασυνθέτει συγκλονιστικά το έργο, αυτούσια, ενταγμένη σε εμβόλιμα δραματοποιημένα φλας-μπακ εντός μίας αρχικής ντοκουμενταρίστικής συνθήκης τοπικού ρεπορτάζ, κλείνοντας εμβληματικά την έκδοση με μία ισχυρή, δραστική δόση πραγματικότητας. Το έργο ανέβηκε ήδη στην Πάτρα τον Νοέμβριο του 2024, επισφραγίζοντας με ιδανικό τρόπο το project, αφού στόχος της θεατρικής γραφής είναι πάντα η σκηνή. Μία προσεγμένη έκδοση όμως, όπως οι ανά χείρας από τον οίκο *Απαρσις*, με ενδιαφέροντα εισαγωγικά κείμενα από τους συγγραφείς-μέντορες και από τον υπεύθυνο του εγχειρήματος Κ.Θεωνά, συνεισφέρει σημαντικά σε αυτόν, υπονομεύοντας παράλληλα το εγγενές εφήμερο της θεατρικής πράξης.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ

Βιβλία:

- Πλάτων (2009) *Πρωταγόρας*. Μετάφρ. Σπυρόπουλος, Ηλ. Ζήτρος
Δερμιτζάκη, Ερ. (2022) *Trans-port*. Απαρσις
Συλλογικό (2024). Ξένιος, Ν. *Το δεντρόσπιτο*, Εδιάρoglou, Β. *Όταν ο κήπος μας ακούει*, Πανουτσόπουλος, Γ. *Ζωή χωρίς Κυριακή*, Γατσωτή, Ε. *Ο Γιάννης το βούδι*. Απαρσις.

Άρθρα και Ιστότοποι:

- Εφημερίς της Κυβερνήσεως τ. 2, αρ. 1409, 3/6/2014 (Ίδρυση ΠΙΜΣ δημ. γραφής UOM)
Gilbert, Fr. (2020). Why Teach Creative Writing? Examining the Challenges of Its Pedagogies. *Changing English*. 28. 1-21. 10.1080/1358684X.2020.1847043.
https://www.researchgate.net/publication/347625042_Why_Teach_Creative_Writing_Examining_the_Challenges_of_Its_Pedagogies
Πανεπιστήμιο Δυτ. Μακεδονίας (8/8/2024) *Μεταπτυχιακό δημιουργικής γραφής*.
<https://cw.uowm.gr/prokiryksi-pms-dimiourgiki-grafi/>
Ε.Α.Π. ΔΗΓ (χ.χ., ανακτήθηκε 5/11/2024)
<https://www.eap.gr/education/postgraduate/biannual/dimiourgiki-grafi/>
Κοβάνη, Ερ. (Ιούλιος 2023) *Κώστας Θεωνάς, Σκηνοθέτης. Συνέντευξη*. Lotomag.
<https://www.lotomag.gr/kostas-theonas-skinothetis-synentefksi/>

Συνέργειες πολιτισμού. *Outreach project* (χ.χ.) <https://synergieies.org/the-outreach-project-2021/>

Βιογραφικό: Η Η.Κ. Θεοδωράτου γεννήθηκε στην Κεφαλονιά. Σπούδασε Γαλλική Φιλολογία και Θεατρολογία στο Ε.Κ.Π.Α., όπου και ολοκλήρωσε το μεταπτυχιακό της στο Τ.Θ.Σ. Κείμενά της έχουν δημοσιευτεί σε θεατρικά προγράμματα (Εθνικό Θέατρο, Μεταξουργείο, Ροές, Θ.Ο.Κ. κ.ά.) καθώς και σε λογοτεχνικά περιοδικά της Αθήνας και της Κύπρου (*Μανδραγόρας*, *Άνευ*, *Θέματα Λογοτεχνίας-Εκδ.*, *Γκοβόστη*, *Παιδεία και Κοινωνία-εφημ.Αυγή* κ.λπ.) και σε sites όπως το diastixo.gr, το fractal, το varelaki κ.ά.. Διδάσκει Θεατρική Αγωγή στην Α'βάθμια Εκπαίδευση. Έχει μόνιμη στήλη θεατρικής κριτικής στο περιοδικό *Κοράλλι* και είναι μέλος της Ένωσης Ελλήνων Θεατρικών και Μουσικών Κριτικών.

Στοιχεία επικοινωνίας: E-mail < theokat2@hotmail.com >